

Sam a Sadie Doherty

Sam Doherty

Přepis zvukového pozdravu účastníkům konference u příležitosti 20. výročí registrace DM v ČSFR dne 5. 3. 2011

Zdravím vás všechny, drazí přátelé, kteří jste v České republice, ve jménu Pána Ježíše Krista. A zvláště zdravím ty, které jsem poznal během let 1967 až 1993, kdy jsem navštěvoval vaši zemi. Jmenuji se Sam Doherty a v České republice jsem byl známý jako "Strýček Sam".

Téměř 30 let jsem byl ředitelem Dětské misie pro Evropu. Vraťme se do roku 1967, kdy za mnou přišla Trudy Kuhlmanová (vím, že někteří z vás si Trudy pamatují) a řekla mi, že Pán Bůh jí položil na srdce děti v Československu. Povzbuzoval jsem ji: „Trudy, jestli je to něco, k čemu tě Pán Bůh volá, jdi do toho a dělej co je v tvých silách, aby byli chlapci a děvčata v Československu osloveni zvěstí evangelia o Pánu Ježíši Kristu.“ To byl začátek naší služby ve vaší zemi. Spolu s Trudy jsme se dohodli, že nejlepší bude:

- 1) pořádat výukové kurzy, kde to bude možné
- 2) vydávat literaturu v češtině podle možností.

A tak Trudy v roce 1967 zahájila svoji službu zde v České republice. V roce 1968, v čase relativní svobody, jsme organizovali dvoutýdenní výcvikový kurz v rakouském Salzerbadu, jen kousek za hranicemi. Přijelo tam 85 křesťanů, pracovníků s dětmi a pastorů z celého Československa. Byl to nádherný kurz; nikdy jsem podobný nezažil. Od rána do večera, předmět za předmětem, jedna modlitební chvíle za druhou, společně jsme prolili mnoho slz za děti ve vaší zemi.

Během kurzu za mnou přišel drahý bratr Stanislav Kaczmarczyk a navrhl: „Proč bychom takový kurz nemohli udělat také v Československu?“ Mysleli jsme si, že je to nemožné, ale on nás přesvědčil. A tak jsme měli v následujícím roce 1969 týdenní kurz v hotelu Rudá hvězda v Hrubé Vodě. Na kurz přijelo 135 studentů z celé země. Byl to nádherný týden! A na konci toho týdne za mnou přišel bratr Stanislav a řekl mi: „Mám ještě 85 studentů, pro které už nebylo místo.“ A tak jsme měli ještě jeden týden pro těch dalších 85 studentů. Nádherný a výjimečný čas, čas plný požehnání při práci se všemi těmi studenty!

Trudy pokračovala ve své práci v Československu a já jsem měl několikrát tu výsadu připojit se k ní, když překládala literaturu, když pořádala kurzy,... a pak se dveře zavřely. Trudy už k vám nemohla a také nikdo z nás ostatních. Ale bylo úžasné, že studenti z těch dřívějších kurzů pokračovali v pořádání kurzů a konferencí bez nás. Práce dále rostla a chlapci a děvčata po celé vaší zemi byli zachraňováni.

A pak se nádherným způsobem v roce 1990 ty dveře znovu otevřely. Pro mne osobně bylo velkou radostí se do České republiky vrátit a uspořádat sérii kurzů v Olomouci. Měli jsme je rok za rokem - 175 studentů, 250 studentů, 185 studentů, kteří přijížděli do Olomouce, a Bůh opět žehnal. Jsem tak vděčný za způsob, jakým Pán žehnal práci ve vaší zemi během všech těch let! A zvláště v těch obtížných letech. A jsem tak vděčný, že jste si sami tu práci převzali, že nebylo potřeba posílat naše pracovníky, aby vám pomohli, už jste nás nepotřebovali. Práce pokračovala čistě pod vašim vedením a my jsme za to tak vděční! Chválíme Boha za každého z vás, koho Pán povolal do této služby, abyste vedli chlapce i děvčata ve vaší zemi k Ježíši Kristu.

Jsme vděční za minulost, za to, jak Pán Bůh žehnal a otevíral dveře. Ale co budoucnost? Dovolte mi připomenout něco, co se stalo. V roce 1993 jsem byl požádán, abych mluvil na konferenci pro pracovníky s dětmi v Praze. Bylo vás tam víc než 400. Hlavním tématem, o kterém jsem mluvil,

byl Salzerbad, mluvil jsem o tom, co se tam stalo. Během celého kurzu v Salzerbadu jsem vyučoval o různých způsobech jak oslovit děti evangeliem. Na jeden po druhém z těch způsobů, a bylo to dáno situací u vás, mi bylo řečeno: „Tohle dělat nemůžeme, tohle dělat nemůžeme.“ A pak jsem se jeden večer v Salzerbadu zeptal: „A co modlitební skupinky? Proč nemít modlitební skupinky, které by se scházely a modlily za děti ve vaší zemi?“ A jen jsem to vyslovil, jakoby zazářilo světlo a všichni řekli: „Ano, tohle můžeme dělat!“ A rozhodli se pro dvě věci. Ta první byla, že každou neděli ve 21 hodin se budou modlit za děti v Československu. A ta druhá věc byla, že se rozhodli založit malé modlitební skupinky o třech, čtyřech, pěti křesťanech, kteří by se scházeli jednou týdně a modlili se za děti ve vaší zemi. Rozhodli se to dělat. A během následujících let, kdy jsem měl možnost vaší zemi několikrát navštívit, jsem viděl, jak je více než 200 modlitebních skupinek po celé zemi zapojeno do modliteb za chlapce a děvčata. A co se stalo? Na sklonku 60. let a na začátku 70. let přišla vlna duchovního probuzení mezi dětmi a mladými lidmi v Československu. Představitelé církví potvrzovali, že tato vlna zasáhla především mladé lidi. Mnoho chlapců, dívek a mladých lidí bylo spaseno. Proč? Protože drazí věřící v Československu se věrně modlili za děti své země.

Mohu vám něco navrhnout v těch několika momentech, které mám? Proč opět nezačít s modlitebními skupinkami, tak jako se to dělo po kurzu v Salzerbadu? Proč opět nevytvořit skupinky tří, čtyř, pěti lidí po celé zemi, které se budou jednou týdně scházet a modlit se za chlapce a děvčata? Věřím, že přijde nové duchovní probuzení. Bůh bude opět žehnat a mnoho chlapců a děvčat ve vaší zemi přijde ke kříži Pána Ježíše Krista, svého Spasitele. To je budoucnost. Modlete se. A když se budete modlit, Pán bude klást vám pracovníkům, dobrovolníkům, členům rad nebo učitelům Klubů dobré naděje na srdce vyučování chlapců a děvčat pro Ježíše Krista.

Drazí přátelé, je to pro mne velkým potěšením, že k vám dnes mohu hovořit a je mi líto, že pouze takto krátce. A modlím se za vás. Modlím se, aby vám Pán požehnal, aby žehnal dětem ve vaší zemi a aby přišla další vlna duchovního probuzení mezi chlapce a děvčata.

Ať vám Pán požehná.

Děkuji